

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)

της 1ης Οκτωβρίου 2014*

«Αίτηση αναιρέσεως — Ντάμπινγκ — Εκτελεστικός κανονισμός (ΕΕ) 464/2011 — Εισαγωγή σκόνης ζεόλιθου-Α, καταγωγής Βοσνίας και Ερζεγοβίνης — Κανονισμός (ΕΚ) 1225/2009 — Άρθρο 2 — Καθορισμός της κανονικής αξίας — Έννοια των “συνήθων εμπορικών πράξεων”»

Στην υπόθεση C-393/13 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 11 Ιουλίου 2013,

Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενο από τον J.-P. Hix, επικουρούμενο αρχικώς από τον G. M. Berrisch και στη συνέχεια από τον D. Geradin, avocats,

αναιρεσείον,

όπου οι λοιποί διάδικοι είναι:

η **Alumina d.o.o.**, με έδρα το Zvornik (Βοσνία-Ερζεγοβίνη), εκπροσωπούμενη από τους J.-F. Bellis και B. Servais, avocats,

προσφεύγουσα πρωτοδίκως,

η **Ευρωπαϊκή Επιτροπή**,

παρεμβαίνουσα πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους R. Silva de Lapuerta, πρόεδρο τμήματος, J. L. da Cruz Vilaça, Γ. Αρέστη (εισηγητή), J.-C. Bonichot και A. Arabadjiev, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. Mengozzi

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 17ης Ιουλίου 2014,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

Απόφαση

- 1 Με την αίτησή του αναιρέσεως, το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης ζητεί από το Δικαστήριο να αναιρέσει την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης Alumina κατά Συμβουλίου (T-304/11, EU:T:2013:224, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση) με την οποία το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 464/2011 του Συμβουλίου, της 11ης Μαΐου 2011, για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ και την οριστική είσπραξη του προσωρινού δασμού που επιβλήθηκε στις εισαγωγές σκόνης ζεόλιθου-Α, καταγωγής Βοσνίας και Ερζεγοβίνης (ΕΕ L 125, σ. 1, στο εξής: προσβαλλόμενος κανονισμός), καθόσον αφορά την Alumina d.o.o. (στο εξής: Alumina).

Το νομικό πλαίσιο

- 2 Ο κανονισμός (ΕΚ) 1225/2009 του Συμβουλίου, της 30ής Νοεμβρίου 2009, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (ΕΕ L 343, σ. 51, και διορθωτικό ΕΕ 2010, L 7, σ. 22, στο εξής: βασικός κανονισμός), ορίζει στο άρθρο του 2, παράγραφοι 1 έως 4 και 6:

«1. Η κανονική αξία βασίζεται κατ' αρχήν στις πληρωθείσες ή πληρωτέες τιμές, κατά τις συνήθειες εμπορικές πράξεις, από ανεξάρτητους πελάτες στη χώρα εξαγωγής.

Ωστόσο, στην περίπτωση που ο εξαγωγέας στη χώρα εξαγωγής δεν παράγει ή δεν πωλεί το ομοειδές προϊόν, η κανονική αξία είναι δυνατό να καθορίζεται με βάση τις τιμές που εφαρμόζουν άλλοι πωλητές ή παραγωγοί.

Οι τιμές που εφαρμόζονται μεταξύ μερών που φαίνεται ότι συνδέονται μεταξύ τους ή έχουν συνάψει μεταξύ τους συμπληρωστικό διακανονισμό είναι δυνατό να θεωρηθεί ότι αντιστοιχούν σε συνήθειες εμπορικές πράξεις και να χρησιμοποιηθούν για τον καθορισμό της κανονικής αξίας μόνον εφόσον διαπιστώνεται ότι δεν επηρεάζονται από τη μεταξύ των μερών σχέση.

[...]

2. Οι πωλήσεις του ομοειδούς προϊόντος που προορίζονται για εγχώρια κατανάλωση, χρησιμοποιούνται κατ' αρχήν για τον καθορισμό της κανονικής αξίας, υπό την προϋπόθεση ότι ο όγκος των εν λόγω πωλήσεων αντιπροσωπεύει ποσοστό 5 % τουλάχιστον του όγκου πωλήσεων του υπό εξέταση προϊόντος προς την Κοινότητα. Εντούτοις, είναι δυνατό να χρησιμοποιηθεί και μικρότερος όγκος πωλήσεων, όταν, επί παραδείγματι, οι εφαρμοζόμενες τιμές θεωρούνται αντιπροσωπευτικές της οικείας αγοράς.

3. Όταν δεν υπάρχουν πωλήσεις του ομοειδούς προϊόντος στο πλαίσιο συνήθων εμπορικών πράξεων ή όταν αυτές δεν είναι επαρκείς ή όταν οι πωλήσεις αυτές δεν επιτρέπουν τη διεξαγωγή ορθής σύγκρισης εξαιτίας των ειδικών συνθηκών που επικρατούν στην αγορά, η κανονική αξία του ομοειδούς προϊόντος υπολογίζεται με βάση το κόστος παραγωγής στη χώρα καταγωγής συν ένα εύλογο ποσό για τα έξοδα πώλησης, τα γενικά και διοικητικά έξοδα και τα κέρδη ή με βάση τις τιμές εξαγωγής, κατά τις συνήθειες εμπορικές πράξεις, προς μια κατάλληλη τρίτη χώρα, υπό την προϋπόθεση ότι οι τιμές αυτές είναι αντιπροσωπευτικές.

[...]

4. Οι πωλήσεις του ομοειδούς προϊόντος στην εγχώρια αγορά της χώρας εξαγωγής ή οι εξαγωγικές πωλήσεις προς μια τρίτη χώρα, σε τιμές χαμηλότερες από το (πάγιο και μεταβλητό) κόστος παραγωγής ανά μονάδα, προσαυξημένο κατά τα έξοδα πώλησης και τα γενικά και διοικητικά έξοδα, είναι δυνατόν να θεωρηθεί ότι δεν πραγματοποιούνται στο πλαίσιο συνήθων εμπορικών πράξεων

εξαιτίας της τιμής τους και ενδέχεται να μη ληφθούν υπόψη για τον καθορισμό της κανονικής αξίας μόνον εφόσον αποδεικνύεται ότι οι πωλήσεις αυτές έχουν πραγματοποιηθεί επί παρατεταμένο χρονικό διάστημα και σε σημαντικές ποσότητες και ότι οι τιμές τους δεν επιτρέπουν την ολοσχερή κάλυψη του κόστους μέσα σε εύλογο χρονικό διάστημα.

[...]

6. Τα ποσά που αντιστοιχούν στα έξοδα πώλησης, στα γενικά και διοικητικά έξοδα και στα κέρδη υπολογίζονται με βάση πραγματικά στοιχεία για την παραγωγή και τις πωλήσεις, κατά τις συνήθειες εμπορικές πράξεις, του ομοειδούς προϊόντος, που έχει πραγματοποιήσει ο εξαγωγέας ή ο παραγωγός τον οποίο αφορά η έρευνα. Όταν τα παραπάνω ποσά δεν είναι δυνατό να υπολογισθούν με αυτή τη βάση, επιτρέπεται ο υπολογισμός τους με βάση:

- α) τον σταθμισμένο μέσο όρο των πραγματικών ποσών που έχουν καθορισθεί για άλλους εξαγωγείς ή παραγωγούς ως προς τους οποίους γίνεται η έρευνα όσον αφορά την παραγωγή και τις πωλήσεις του ομοειδούς προϊόντος στην εγχώρια αγορά της χώρας καταγωγής·
- β) τα πραγματικά ποσά που εφαρμόζονται από τον εκάστοτε εξαγωγέα ή παραγωγό στην παραγωγή και τις πωλήσεις, κατά τις συνήθειες εμπορικές πράξεις, της ίδιας γενικής κατηγορίας προϊόντων στην εγχώρια αγορά της χώρας καταγωγής·
- γ) οποιαδήποτε άλλη εύλογη μέθοδο, υπό την προϋπόθεση ότι το προκύπτον βάσει αυτής ποσό κέρδους δεν υπερβαίνει το κέρδος που πραγματοποιούν υπό κανονικές συνθήκες άλλοι εξαγωγείς ή παραγωγοί σε σχέση με τις πωλήσεις προϊόντων της ίδιας γενικής κατηγορίας στην εγχώρια αγορά της χώρας καταγωγής.»

Ιστορικό της διαφοράς, η ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου διαδικασία και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

- 3 Το κρίσιμο για την υπό κρίση αναίρεση ιστορικό της διαφοράς εκτίθεται στις σκέψεις 1, 3, 5 και 7 έως 10 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ως εξής:

«1 Κατόπιν καταγγελίας που υποβλήθηκε στις 4 Ιανουαρίου 2010, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή δημοσίευσε, στις 17 Φεβρουαρίου 2010, ανακοίνωση για την κίνηση διαδικασίας αντιντάμπινγκ όσον αφορά τις εισαγωγές σκόνης ζεόλιθου-A, καταγωγής Βοσνίας και Ερζεγοβίνης (ΕΕ C 40, σ. 5).

[...]

3 Βάσει του κανονισμού (ΕΕ) 1036/2010 της Επιτροπής, της 15ης Νοεμβρίου 2010, για την επιβολή προσωρινού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές σκόνης ζεόλιθου-A καταγωγής Βοσνίας-Ερζεγοβίνης (ΕΕ L 298, σ. 27, στο εξής: προσωρινός κανονισμός), η Επιτροπή επέβαλε προσωρινό δασμό αντιντάμπινγκ με συντελεστή 28,1 % στις εισαγωγές σκόνης ζεόλιθου-A, η οποία αποκαλείται επίσης σκόνη ζεόλιθου NaA ή ζεόλιθου 4A, καταγωγής Βοσνίας και Ερζεγοβίνης. Κατά την αιτιολογική σκέψη 11 του προσωρινού κανονισμού, το ερευνώμενο διάστημα κάλυπτε την περίοδο από 1ης Ιανουαρίου μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2009.

[...]

5 Στο πλαίσιο του υπολογισμού της κανονικής αξίας, η Επιτροπή χρησιμοποίησε τη μέθοδο που περιγράφεται στο άρθρο 2, παράγραφος 3, του [βασικού κανονισμού], εφόσον οι πωλήσεις [της Alumina] στην εσωτερική αγορά δεν ήταν αντιπροσωπευτικές, κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 2, του ίδιου κανονισμού. Για την κατασκευή της κανονικής αξίας, η Επιτροπή

χρησιμοποίησε το μέσο σταθμισμένο κέρδος που επιτεύχθηκε στις εσωτερικές πωλήσεις ομοειδούς προϊόντος που πραγματοποίησε ο όμιλος στον οποίο ανήκει [η Alumina] (αιτιολογικές σκέψεις 21 έως 26 του προσωρινού κανονισμού).

[...]

- 7 Με έγγραφο της 1ης Δεκεμβρίου 2010, η [Alumina] υπέβαλε τις παρατηρήσεις της, προβάλλοντας παράβαση του άρθρου 2, παράγραφοι 3 και 6, του βασικού κανονισμού, λόγω του ότι η Επιτροπή χρησιμοποίησε, για τον υπολογισμό της κανονικής αξίας, το περιθώριο κέρδους που εφαρμόστηκε στις πωλήσεις προς τον μοναδικό εγχώριο πελάτη της, οι οποίες όμως παρουσίαζαν αυξημένο κίνδυνο μη πληρωμής ή εκπρόθεσμης πληρωμής και, επομένως, δεν αποτελούσαν συνήθεις εμπορικές πράξεις.
- 8 Με έγγραφο της 16ης Μαρτίου 2011, η Επιτροπή διαβίβασε στην [Alumina], κατά το άρθρο 20 του βασικού κανονισμού, ένα τελικό ενημερωτικό έγγραφο καθώς και απάντηση με την οποία απέρριπτε τους ισχυρισμούς όσον αφορά τις εσωτερικές πωλήσεις που αναφέρονται στην προηγούμενη σκέψη. Με έγγραφο της 18ης Μαρτίου 2011, η [Alumina] επανέλαβε, μεταξύ άλλων, τη θέση της η οποία παρατίθεται στην προηγούμενη σκέψη.
- 9 Δυνάμει του [επίδικου κανονισμού], επιβλήθηκε συντελεστής οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ 28,1 % επί της καθαρής τιμής ελεύθερο στα σύνορα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, πριν από την επιβολή δασμού, στα προϊόντα που περιγράφονται στη σκέψη 3 ανωτέρω.
- 10 Όσον αφορά τον υπολογισμό της κανονικής αξίας, το Συμβούλιο [...] εκθέτει, στις αιτιολογικές σκέψεις 19 και 20 του [επίδικου] κανονισμού, ότι οι εγχώριες πωλήσεις που λήφθηκαν υπόψη είχαν πραγματοποιηθεί κατά τις συνήθεις εμπορικές πράξεις και ότι τα θεσμικά όργανα μπορούν να βασιστούν στα στοιχεία που προκύπτουν από αυτές παρά το γεγονός ότι δεν είναι αντιπροσωπευτικές κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού. Εφόσον οι συγκεκριμένες πωλήσεις ήταν κερδοφόρες, η κατασκευασμένη κανονική αξία θα είναι η ίδια με εκείνη που θα είχε προκύψει αν εφαρμοζόταν το άρθρο 2, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του βασικού κανονισμού.»
- 4 Προς στήριξη της προσφυγής της ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, η Alumina προέβαλε δύο λόγους ακυρώσεως, αντλούμενους από παράβαση, αφενός, του άρθρου 2, παράγραφοι 3 και 6, του βασικού κανονισμού και, αφετέρου, της πρώτης περιόδου της παραγράφου 6, του ίδιου άρθρου 2. Με το δεύτερο σκέλος του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, η Alumina υποστήριξε, κατ' ουσίαν, ότι το Συμβούλιο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο θεωρώντας ως πραγματοποιηθείσες κατά τις συνήθεις εμπορικές πράξεις τις πωλήσεις από την εταιρία αυτή του συγκεκριμένου προϊόντος στον μοναδικό εγχώριο πελάτη της, ενώ οι τιμές ήσαν υψηλότερες κατά 25 % διότι είχε προστεθεί σε αυτές προσαύξηση λόγω του κινδύνου καθυστερημένης πληρωμής ή μη πληρωμής. Στο πλαίσιο αυτό, το Γενικό Δικαστήριο έκανε δεκτό το δεύτερο σκέλος του δεύτερου λόγου ακυρώσεως κρίνοντας ότι οι τιμές πωλήσεως στον μοναδικό εγχώριο πελάτη της Alumina δεν αντιστοιχούσαν σε συνήθεις εμπορικές πράξεις κατά την έννοια του άρθρου 2 του βασικού κανονισμού και, κατά συνέπεια, ακύρωσε τον επίδικο κανονισμό, καθόσον αφορά την Alumina.

Αιτήματα των διαδίκων

- 5 Με την αίτησή του αναιρέσεως, το Συμβούλιο ζητεί από το Δικαστήριο:
 - να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση·
 - να απορρίψει την προσφυγή που άσκησε η Alumina ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, και

- να καταδικάσει την Alumina στα δικαστικά έξοδα των δύο δικών.
- 6 Η Alumina ζητεί από το Δικαστήριο:
- να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως του Συμβουλίου,
 - επικουρικώς, να αποφανθεί επί της ασκηθείσας πρωτοδίκως προσφυγής και να ακυρώσει τον επίδικο κανονισμό, και
 - να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

- 7 Προς στήριξη της αιτήσεώς του αναιρέσεως, το Συμβούλιο προβάλλει έναν και μοναδικό λόγο, κατά των κρίσεων του Γενικού Δικαστηρίου στις σκέψεις 36 έως 41 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασεως, σχετικά με την έννοια των πωλήσεων που πραγματοποιήθηκαν «κατά τις συνήθειες εμπορικές πράξεις» κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του βασικού κανονισμού.

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 8 Πρώτον, το Συμβούλιο θεωρεί ότι η εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου, στις σκέψεις 36 έως 41 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασεως, όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του δεύτερου λόγου ακυρώσεως τον οποίο προέβαλε η Alumina στην προσφυγή της, ενέχει πλάνη περί το δίκαιο καθόσον το Γενικό Δικαστήριο ερμήνευσε εσφαλμένως την έννοια των πωλήσεων που πραγματοποιήθηκαν «κατά τις συνήθειες εμπορικές πράξεις», κατά το άρθρο 2, παράγραφοι 1 και 6, του βασικού κανονισμού. Συγκεκριμένα, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι οι πωλήσεις που δεν πραγματοποιήθηκαν κατά τις συνήθειες εμπορικές πράξεις λόγω του ότι οι τιμές τους περιλάμβαναν προσαύξηση, προοριζόμενη να καλύψει τον κίνδυνο μη πληρωμής εκ μέρους του αγοραστή, η οποία δεν συνδέεται με την αξία του προϊόντος, δεν πρέπει να λαμβάνονται υπόψη κατά τον υπολογισμό της κανονικής αξίας. Η εν λόγω ερμηνεία της έννοιας των «πωλήσεων κατά τις συνήθειες εμπορικές πράξεις» δεν βρίσκει έρεισμα ούτε στον βασικό κανονισμό ούτε στη συμφωνία για την εφαρμογή του άρθρου VI της Γενικής Συμφωνίας Δασμών και Εμπορίου του 1994 (GATT), που περιέχεται στο παράρτημα 1 Α της Συμφωνίας για την ίδρυση του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου (ΠΟΕ), η οποία υπογράφηκε στο Μαρακές στις 15 Απριλίου 1994 και εγκρίθηκε με την απόφαση 94/800/ΕΚ του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1994, σχετικά με την εξ ονόματος της Ευρωπαϊκής Κοινότητας σύναψη των συμφωνιών που απέρρευσαν από τις πολυμερείς διαπραγματεύσεις του Γύρου της Ουρουγουάης (1986-1994), καθ' όσον αφορά τα θέματα που εμπίπτουν στις αρμοδιότητές της (ΕΕ L 336, σ. 1). Επιπλέον, φρονεί ότι η σκέψη 17 της απόφασεως Minolta Camera κατά Συμβουλίου (C-178/87, ΕΥ:C:1992:112) την οποία παρέθεσε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 27 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασεως, στην οποία αναφέρεται η σκέψη 38 αυτής, δεν ενισχύει την εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου ερμηνεία.
- 9 Το κριτήριο της «τιμής που αντιστοιχεί στην αξία του προϊόντος» που έκανε δεκτό το Γενικό Δικαστήριο είναι, κατά το Συμβούλιο, απρόσφορο για να καθορισθεί εάν μια πώληση έχει πραγματοποιηθεί κατά τις συνήθειες εμπορικές πράξεις. Πρώτον, η ερμηνεία αυτή θα ανάγκαζε τα θεσμικά όργανα να εικάζουν συστηματικώς τις αιτίες πληρωμής και εφαρμογής των δηλωθεισών τιμών και να καθορίζουν την πραγματική αξία του προϊόντος. Δεύτερον, η εν λόγω ερμηνεία συνεπάγεται σημαντικό κίνδυνο καταχρήσεως καθόσον ευνοεί την προσθήκη, στις συμβάσεις πωλήσεων, ρήτρας σύμφωνα με την οποία οι τιμές περιλαμβάνουν μια τέτοια προσαύξηση έναντι κινδύνου προκειμένου να αποφευχθεί η χρήση των τιμών αυτών για τον καθορισμό της κανονικής αξίας.

- 10 Ειδικότερα, όσον αφορά τη σκέψη 38 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Συμβούλιο εκτιμά ότι η μνεία του άρθρου 2, παράγραφος 10, στοιχείο ια', του βασικού κανονισμού, σχετικά με άλλους παράγοντες οι οποίοι επηρεάζουν τις τιμές δεν είναι λυσιτελής. Εν πάση περιπτώσει, οι προσαρμογές που προβλέπει το άρθρο αυτό προορίζονται να εξαλείψουν ορισμένες διαφορές μεταξύ της κανονικής αξίας και της τιμής εξαγωγής και όχι μόνον να προσαρμόσουν την κανονική αξία η οποία έχει υπολογισθεί επί της τιμής στην οποία πωλείται το προϊόν κατά τις συνήθεις εμπορικές πράξεις στην εγχώρια αγορά.
- 11 Συναφώς, το Συμβούλιο θεωρεί ότι οι πωλήσεις έγιναν κατά τις συνήθεις εμπορικές πράξεις μολοντί ο πωλητής αύξησε την τιμή πωλήσεώς του για να καλύψει τον κίνδυνο καθυστερημένης πληρωμής ή μη πληρωμής. Αν η κατάσταση αυτή ενδέχεται να επηρεάσει τη συγκρισιμότητα της κανονικής αξίας και της τιμής εξαγωγής, πρέπει να γίνουν οι προσαρμογές που προβλέπει το άρθρο 2, παράγραφος 10, του βασικού κανονισμού κατά τη σύγκριση μεταξύ της κανονικής τιμής και της τιμής εξαγωγής. Συναφώς, το Συμβούλιο υπενθυμίζει ότι η εν λόγω παράγραφος 10, στοιχείο ζ', προβλέπει ρητώς τις προσαρμογές βάσει των διαφορών στο κόστος των πιστώσεων που έχουν χορηγηθεί για τις υπό εξέταση πωλήσεις.
- 12 Δεύτερον, το Συμβούλιο εκτιμά ότι η εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου ερμηνεία της έννοιας των «πωλήσεων που πραγματοποιήθηκαν κατά τις συνήθεις εμπορικές πράξεις», η οποία αποκλείει από την έννοια αυτή τις πωλήσεις των οποίων οι τιμές περιλαμβάνουν προσαύξηση, προοριζόμενη να καλύψει τον κίνδυνο μη πληρωμής λόγω αδυναμίας ή αρνήσεως του αγοραστή, αντίκειται στην αρχή της ασφάλειας δικαίου καθόσον τα θεσμικά όργανα θα υποχρεούνταν να εικάζουν συστηματικώς τις αιτίες της πληρωμής και εφαρμογής των δηλωθεισών τιμών και να καθορίζουν την «πραγματική» αξία του προϊόντος, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 9 της παρούσας αποφάσεως.
- 13 Τέλος, το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν τήρησε την υποχρέωσή του αιτιολογήσεως καθόσον η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση δεν περιέχει διευκρινίσεις βάσει των οποίων να μπορεί να συναχθεί ότι οι πωλήσεις δεν πραγματοποιήθηκαν κατά τις συνήθεις εμπορικές πράξεις αν η τιμή περιλαμβάνει προσαύξηση λόγω κινδύνου μη πληρωμής.
- 14 Η Alumina θεωρεί ότι ο λόγος τον οποίο προέβαλε το Συμβούλιο προς στήριξη της αιτήσεώς του αναιρέσεως είναι απαράδεκτος, διότι αφορά στην πραγματικότητα την εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών στις σκέψεις 31 έως 35 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Αμφισβητεί, επικουρικώς, τη βασιμότητα του λόγου αυτού και ζητεί την απόρριψή του.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

Επί του παραδεκτού της αιτήσεως αναιρέσεως

- 15 Η Alumina διατείνεται ότι η αναίρεση είναι απαράδεκτη για τον λόγο ότι το Συμβούλιο αμφισβητεί τις εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου διαπιστώσεις των πραγματικών περιστατικών στις σκέψεις 31 έως 35 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως βάσει των οποίων έκρινε ότι οι πωλήσεις των οικείων προϊόντων δεν πραγματοποιήθηκαν κατά τις συνήθεις εμπορικές πράξεις, χωρίς να προσδιορίζει την πλάνη περί το δίκαιο στην οποία υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο.
- 16 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά τα άρθρα 256 ΣΛΕΕ και 58, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το Γενικό Δικαστήριο είναι το μόνο αρμόδιο, αφενός, για την διαπίστωση των πραγματικών περιστατικών και, αφετέρου, για την εκτίμηση αυτών των πραγματικών περιστατικών. Μόνο στην περίπτωση κατά την οποία η ανακρίβεια του περιεχομένου της διαπιστώσεως των πραγματικών περιστατικών από το Γενικό Δικαστήριο προκύπτει από τα στοιχεία της δικογραφίας που του έχουν υποβληθεί ή σε περίπτωση παραμορφώσεως του περιεχομένου των αποδεικτικών στοιχείων που προσκομίστηκαν σε σχέση με τα πραγματικά αυτά περιστατικά πρέπει να θεωρείται ότι η ως άνω διαπίστωση και η εκτίμηση των εν λόγω αποδεικτικών στοιχείων συνιστούν

νομικά ζητήματα υποκείμενα στον αναιρετικό έλεγχο του Δικαστηρίου. Αντιθέτως, το Δικαστήριο είναι αρμόδιο, βάσει του άρθρου 256 ΣΛΕΕ, να ελέγχει τον νομικό χαρακτηρισμό των πραγματικών αυτών περιστατικών από το Γενικό Δικαστήριο, καθώς και τις έννομες συνέπειες που αυτό συνήγαγε συναφώς (βλ. αποφάσεις Συμβούλιο κατά Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group, C-337/09 P, EU:C:2012:471, σκέψη 55, και Trubowest Handel και Makaron κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, C-419/08 P, EU:C:2010:147, σκέψεις 30 και 31).

- 17 Εν προκειμένω, το Συμβούλιο προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι ερμήνευσε εσφαλμένως την έννοια των πωλήσεων που πραγματοποιήθηκαν «κατά τις συνήθεις εμπορικές πράξεις» υπό την έννοια του άρθρου 2, παράγραφοι 1 και 6, του βασικού κανονισμού. Στηριζόμενο στην ερμηνεία αυτή, το Γενικό Δικαστήριο χαρακτήρισε εσφαλμένως τα πραγματικά περιστατικά τα οποία χρησίμευσαν ως βάση στον επίδικο κανονισμό για να κρίνει ότι η πλημμέλεια, η οποία αφορά τη συνεκτίμηση της προσαυξήσεως λόγω κινδύνου, θίγει το κύρος του υπολογισμού της κανονικής αξίας βάσει της οποίας εκτιμάται αν υφίσταται ντάμπινγκ.
- 18 Συνεπώς, η αίτηση αναιρέσεως δεν αφορά τη διαπίστωση αυτή καθαυτή των πραγματικών περιστατικών ούτε την εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου εκτίμηση των αποδεικτικών στοιχείων σχετικά με την προσαύξηση λόγω κινδύνου, αλλά την ερμηνεία της διατάξεως του δικαίου της Ένωσης και την εφαρμογή της στα πραγματικά περιστατικά όπως διαπιστώθηκαν από το Συμβούλιο.
- 19 Υπό τις συνθήκες αυτές, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να κριθεί παραδεκτή.

Επί της ουσίας

- 20 Πρέπει να υπομνησθεί ότι ο καθορισμός της κανονικής αξίας ενός προϊόντος αποτελεί ένα από τα ουσιώδη βήματα για να αποδειχθεί η ενδεχόμενη ύπαρξη ντάμπινγκ. Το άρθρο 2, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του βασικού κανονισμού προβλέπει, επί του ζητήματος αυτού, ότι «[η] κανονική αξία βασίζεται κατ' αρχήν στις πληρωθείσες ή πληρωτέες τιμές, κατά τις συνήθεις εμπορικές πράξεις, από ανεξάρτητους πελάτες στη χώρα εξαγωγής». Συναφώς, διαπιστώνεται επίσης ότι, κατά τον καθορισμό της κανονικής αξίας, προκύπτει τόσο από το γράμμα όσο και από την οικονομία της διατάξεως αυτής ότι πρέπει να λαμβάνεται κατ' αρχήν υπόψη κατά προτεραιότητα η πράγματι πληρωθείσα ή πληρωτέα στο πλαίσιο συνήθων εμπορικών πράξεων τιμή. Συγκεκριμένα, βάσει της παραγράφου 3, πρώτο εδάφιο, του ίδιου άρθρου, προκύπτει ότι απόκλιση από την αρχή αυτή επιτρέπεται μόνον όταν δεν έχει πραγματοποιηθεί καμία πώληση ομοειδούς προϊόντος στο πλαίσιο συνήθων εμπορικών πράξεων ή όταν οι πωλήσεις αυτές είναι ανεπαρκείς ή δεν επιτρέπουν έγκυρη σύγκριση (βλ. απόφαση Goldstar κατά Συμβουλίου, C-105/90, EU:C:1992:69, σκέψη 12).
- 21 Οι παρεκκλίσεις αυτές από τη μέθοδο καθορισμού της κανονικής αξίας βάσει πραγματικών τιμών έχουν εξαντλητικό χαρακτήρα και αφορούν τα χαρακτηριστικά των πωλήσεων και όχι την τιμή του προϊόντος (απόφαση Ajinomoto και NutraSweet κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, C-76/98 P και C-77/98 P, EU:C:2001:234, σκέψη 40).
- 22 Πάντως, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 38 των προτάσεών του, ούτε η Γενική Συμφωνία Δασμών και Εμπορίου του 1994 ούτε ο βασικός κανονισμός περιέχουν ορισμό της έννοιας των συνήθων εμπορικών πράξεων. Βεβαίως, ο βασικός κανονισμός προβλέπει ρητώς, στο άρθρο του 2, δύο κατηγορίες πωλήσεων, οι οποίες, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, δεν μπορούν να συνιστούν συνήθεις εμπορικές πράξεις.
- 23 Πρώτον, το άρθρο 2, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, του βασικού κανονισμού διευκρινίζει ότι οι τιμές που εφαρμόζονται μεταξύ μερών που φαίνεται ότι συνδέονται μεταξύ τους ή έχουν συνάψει μεταξύ τους συμψηφιστικό διακανονισμό είναι δυνατό να θεωρηθεί ότι αντιστοιχούν σε συνήθεις εμπορικές

πράξεις και να χρησιμοποιηθούν για τον καθορισμό της κανονικής αξίας μόνον εφόσον διαπιστώνεται, κατ' εξαίρεση, ότι οι τιμές αυτές δεν επηρεάζονται από τη μεταξύ των μερών σχέση (απόφαση Petrotub και Republica κατά Συμβουλίου, C-76/00 P, EU:C:2003:4, σκέψη 85).

- 24 Δεύτερον, κατά το άρθρο 2, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, του βασικού κανονισμού, μπορεί να θεωρηθεί ότι οι πωλήσεις του ομοειδούς προϊόντος στην εγχώρια αγορά της χώρας εξαγωγής ή οι εξαγωγικές πωλήσεις προς τρίτη χώρα σε τιμές χαμηλότερες από το κόστος παραγωγής ανά μονάδα δεν πραγματοποιούνται στο πλαίσιο συνήθων εμπορικών πράξεων μόνον εφόσον αποδεικνύεται ότι οι πωλήσεις αυτές έχουν πραγματοποιηθεί επί παρατεταμένο χρονικό διάστημα και σε σημαντικές ποσότητες και οι τιμές τους δεν επιτρέπουν την ολοσχερή κάλυψη των δαπανών μέσα σε εύλογο χρονικό διάστημα.
- 25 Εντούτοις, στο άρθρο 2 του βασικού κανονισμού δεν περιλαμβάνεται εξαντλητικός κατάλογος των μεθόδων βάσει των οποίων να μπορεί να προσδιοριστεί αν οι τιμές που εφαρμόζονται αντιστοιχούν σε συνήθεις εμπορικές πράξεις. Συναφώς, το Δικαστήριο διευκρίνισε ότι η έννοια των συνήθων εμπορικών πράξεων αφορά τον χαρακτήρα των πωλήσεων αυτών καθαυτές. Σκοπό έχει να αποκλείσει από τη διαδικασία του καθορισμού της κανονικής αξίας τις περιπτώσεις κατά τις οποίες οι πωλήσεις στην εγχώρια αγορά δεν πραγματοποιούνται κατά τους συνήθεις εμπορικούς όρους, ιδίως όταν ένα προϊόν πωλείται σε τιμή κάτω του κόστους παραγωγής ή όταν πραγματοποιούνται συναλλαγές μεταξύ συνδεομένων με ορισμένη σχέση μερών ή μεταξύ μερών που έχουν συνάψει κάποιον αντισταθμιστικό διακανονισμό (βλ. αποφάσεις Goldstar κατά Συμβουλίου, EU:C:1992:69, σκέψη 13, καθώς και Ajinomoto και NutraSweet κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, EU:C:2001:234, σκέψη 38).
- 26 Στη σκέψη 36 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η προσαύξηση λόγω μη πληρωμής συνιστά ένα αντιστάθμισμα για τον κίνδυνο που αναλαμβάνει ο προμηθευτής πωλώντας προϊόντα σε έναν συγκεκριμένο πελάτη. Η προσαύξηση αυτή δεν αποτελεί επομένως μέρος της αξίας του πωληθέντος προϊόντος ούτε συνδέεται με τα χαρακτηριστικά αυτού, αλλά εξαρτάται από την ταυτότητα του πελάτη και την εκτίμηση του προμηθευτή για την οικονομική δυνατότητα του πελάτη αυτού.
- 27 Εξάλλου, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε, στη σκέψη 38 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η συνεκτίμηση μιας τέτοιας προσαυξήσεως λόγω κινδύνου στον υπολογισμό του περιθωρίου κέρδους που γίνεται για την κατασκευή της κανονικής αξίας λαμβάνει υπόψη ένα στοιχείο το οποίο δεν αντιστοιχεί σε μέρος της αξίας του πωλούμενου προϊόντος και το οποίο προσαυξάνει έτσι τεχνητά το αποτέλεσμα του υπολογισμού της κανονικής αξίας, οπότε το αποτέλεσμα αυτό δεν αντικατοπτρίζει όσο το δυνατόν πιστότερα την τιμή πωλήσεως ενός προϊόντος όπως η τιμή αυτή θα είχε διαμορφωθεί αν το εν λόγω προϊόν είχε πωληθεί στη χώρα καταγωγής κατά τις συνήθεις εμπορικές πράξεις.
- 28 Όπως ο γενικός εισαγγελέας επισήμανε στο σημείο 43 των προτάσεών του, ο σκοπός της έννοιας της συνήθους εμπορικής πράξεως συνίσταται στο να διασφαλίζεται ότι η κανονική αξία ενός προϊόντος είναι κατά το δυνατόν εγγύτερη προς την κανονική τιμή του ομοειδούς προϊόντος στην εγχώρια αγορά του εξαγωγέα. Αν μια πώληση πραγματοποιείται υπό όρους και προϋποθέσεις που δεν ανταποκρίνονται στην εμπορική πρακτική για τις πωλήσεις του ομοειδούς προϊόντος στην αγορά αυτή κατά τον κρίσιμο για τον προσδιορισμό της υπάρξεως ή όχι του ντάμπινγκ χρόνο, δεν αποτελεί την πρόσφορη βάση για τον προσδιορισμό της κανονικής τιμής του ομοειδούς προϊόντος στην εν λόγω αγορά.
- 29 Εν προκειμένω, το Γενικό Δικαστήριο ορθώς έκρινε ότι, όταν καθορίζεται η κανονική αξία κατά το άρθρο 2, παράγραφος 3, του βασικού κανονισμού, η συνεκτίμηση προσαυξήσεως λόγω κινδύνου μη πληρωμής αντιστοιχεί στον συνυπολογισμό ενός παράγοντος ο οποίος δεν προσδιορίζει την τιμή στην οποία θα πωληθεί το οικείο προϊόν υπό κανονικές συνθήκες στην εγχώρια αγορά. Το στοιχείο αυτό, το οποίο αφορά αποκλειστικώς την οικονομική δυνατότητα του συγκεκριμένου εγχώριου αγοραστή, περιλαμβάνεται πράγματι στα στοιχεία που αφορούν τα χαρακτηριστικά των πωλήσεων, τα οποία οφείλουν να λάβουν υπόψη τους τα θεσμικά όργανα προκειμένου να κρίνουν αν οι πωλήσεις αυτές

γίνονταν στο πλαίσιο εμπορικών συναλλαγών που αντιστοιχούσαν στους όρους της πωλήσεως του ομοειδούς προϊόντος στην εγχώρια αγορά κατά την κρίσιμη για τον καθορισμό της υπάρξεως ντάμπινγκ περίοδο.

- 30 Συναφώς, πρέπει να επισημανθεί ότι η τιμή προϊόντος είναι ένας από τους όρους της εμπορικής συναλλαγής. Το ζήτημα του κατά πόσον μια τιμή εφαρμόζεται κατά τις συνήθεις εμπορικές πράξεις εξαρτάται και από τους λοιπούς όρους της συναλλαγής οι οποίοι μπορούν να επηρεάσουν τις εφαρμοζόμενες τιμές, όπως ο όγκος της συναλλαγής, οι πρόσθετες υποχρεώσεις των μερών της συναλλαγής ή η προθεσμία παραδόσεως. Στο πλαίσιο της εκτιμήσεως αυτής, η οποία πρέπει να διενεργείται για την εκάστοτε περίπτωση, τα θεσμικά όργανα πρέπει να συνεκτιμούν όλους τους σχετικούς παράγοντες και όλες τις ειδικές περιστάσεις που σχετίζονται με τις υπό εξέταση πωλήσεις.
- 31 Εν προκειμένω, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε βεβαίως, στη σκέψη 36 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η συνεκτίμηση της προσαυξήσεως λόγω κινδύνου μη πληρωμής δεν αποτελεί μέρος της αξίας του πωλούμενου προϊόντος ούτε συνδέεται με τα χαρακτηριστικά αυτού και, στη σκέψη 38 της ίδιας αποφάσεως, ότι η προσαύξηση είναι ένα στοιχείο το οποίο δεν αντιστοιχεί σε μέρος της αξίας του πωλούμενου προϊόντος. Εντούτοις, όπως ο γενικός εισαγγελέας επισήμανε στο σημείο 58 των προτάσεών του, οι σκέψεις αυτές δεν αποτελούν διακήρυξη αρχής εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου, σύμφωνα με τις οποίες ο κανονικός χαρακτήρας των πωλήσεων εξαρτάται κατ' ανάγκη από την αντιστοιχία της τιμής τους με την αξία του προϊόντος.
- 32 Διαπιστώνεται ότι η κρίση του Γενικού Δικαστηρίου, στη σκέψη 38 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, κατά την οποία η προσαύξηση αυτή αυξάνει τεχνητά το αποτέλεσμα του υπολογισμού της κανονικής αξίας, συνάδει με την υφιστάμενη νομολογία του Δικαστηρίου κατά την οποία η συνεκτίμηση της προσαυξήσεως αυτής λόγω κινδύνου είναι ικανή να επηρεάσει τον κανονικό χαρακτήρα των πωλήσεων (βλ. απόφαση Ajinomoto και NutraSweet κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, EU:C:2001:234, σκέψεις 39 και 41). Συναφώς, πρέπει να επισημανθεί ότι, στο πλαίσιο αυτό, τα θεσμικά όργανα οφείλουν να εξετάσουν αν ο όρος αυτός της πωλήσεως εφαρμόστηκε σε όλους τους πελάτες κατά γενικό τρόπο στην αγορά του ομοειδούς προϊόντος ή αν αφορούσε ειδικά την κατάσταση του εν λόγω πελάτη.
- 33 Όσον αφορά τα επιχειρήματα του Συμβουλίου σχετικά με την εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου μνεία του άρθρου 2, παράγραφος 10, στοιχείο ια', του βασικού κανονισμού, στις σκέψεις 38 έως 40 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, διαπιστώνεται ότι είναι αλυσιτελή, διότι η καθοριστικής σημασίας συλλογιστική του Γενικού Δικαστηρίου συναφώς, η οποία αναπτύσσεται, μεταξύ άλλων, στις σκέψεις 36 και 37 της ίδιας αποφάσεως, δεν ενέχει πλάνη περί το δίκαιο. Συγκεκριμένα, ακόμα και αν αποδεικνυόταν ότι η μνεία αυτή είναι εσφαλμένη, τούτο δεν θα ασκούσε καμία επιρροή επί του κύρους της ερμηνείας της έννοιας των πωλήσεων που τελέστηκαν κατά τις συνήθεις εμπορικές πράξεις, την οποία έκανε δεκτή το Γενικό Δικαστήριο στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση και δεν μπορεί επομένως να συνεπάγεται την αναίρεσή της.
- 34 Τέλος, όσον αφορά το σκέλος του λόγου αναιρέσεως που στηρίζεται στην εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου αθέτηση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, η οποία κατά τα λοιπά δεν βασίζεται σε συγκεκριμένα επιχειρήματα, πρέπει να απορριφθεί δεδομένου ότι από την αιτιολογία της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο η συλλογιστική του Γενικού Δικαστηρίου.
- 35 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι κανένας από τους λόγους που προέβαλε το Συμβούλιο προς στήριξη της αιτήσεώς του αναιρέσεως δεν μπορεί να γίνει δεκτός και, επομένως, η εν λόγω αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

- ³⁶ Κατά το άρθρο 184, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, όταν η αίτηση αναιρέσεως είναι αβάσιμη, το Δικαστήριο αποφαινεται επί των δικαστικών εξόδων. Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του εν λόγω Κανονισμού, το οποίο έχει εφαρμογή στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει της παραγράφου 1 του ίδιου άρθρου 184, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η Alumina ζήτησε την καταδίκη του Συμβουλίου και το Συμβούλιο ηττήθηκε κατά τον μοναδικό του λόγο αναιρέσεως, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα) αποφασίζει:

- 1) **Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.**
- 2) **Καταδικάζει το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης στα δικαστικά έξοδα.**

(υπογραφές)